

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Molka (soudce zpravodaj) a soudců Petra Mikeše a Kateřiny Kopečkové v právní věci žalobkyně: **M. M.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 9. 2023, č. j. MV-139738-5/SO-2023, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2025, č. j. 22 A 13/2024-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **se vrací** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jejího zástupce JUDr. Matěje Šedivého, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 31. 1. 2023, č. j. OAM-9479-8/TP-2022. Tímto rozhodnutím ministerstvo zastavilo dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2024 Sb., správního řádu, řízení o žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu podané podle § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“).

[2] Krajský soud shora uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobkyně. Dospěl k závěru, že žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu neobsahovala všechny náležitosti. Žalobkyně nedoložila doklad prokazující požadovanou znalost českého jazyka ve smyslu § 70 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Na výzvu ministerstva doložila pouze vysvědčení z osmého ročníku základní školy prokazující mimo jiné studium českého jazyka, avšak pouze v rozsahu jednoho (II.) pololetí. Tím však nebyly naplněny podmínky dle § 70 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců, dle něhož by bylo možno znalost

českého jazyka prokázat potvrzením, že v průběhu dvaceti let předcházejících žádosti byla žalobkyně nejméně 1 školní rok nepřetržitě žačkou základní školy. V případě žalobkyně se však nejednalo o celý školní rok, nýbrž pouze o jedno pololetí. V prvním pololetí osmého ročníku základní školy byla totiž ze všech vyučovacích předmětů uvolněna. Žalobkyně navíc nebyla dostatečně procesně aktivní, když ministerstvu (před vydáním jeho rozhodnutí) nedoložila vysvědčení za první pololetí devátého ročníku základní školy, z něhož je zřejmé, že byla hodnocena mimo jiné také z předmětu český jazyk a literatura. Žalobkyně měla toto vysvědčení k dispozici od 31. 1. 2023, tj. v době před zastavením řízení o její žádosti pro nedoložení potřebných náležitostí. Krajský soud doplnil, že rozhodnutí o zastavení řízení nelze považovat za *rozhodnutí ve věci samé* dle § 67 odst. 1 správního řádu. Ministerstvo proto nejednalo v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu, neumožnilo-li žalobkyni seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim.

[3] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností. V ní uvádí, že ke krajskému soudu podala žalobu podle § 32 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, proti rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 9. 2024, č. j. OAM-1651/ZA-ZA11-K10-2023, kterým žalobkyni neudělilo mezinárodní ochranu. Konkrétně poté napadá rozsudek krajského soudu č. j. 33 A 13/2024-39. Stěžovatelka shrnula, že z důvodu její homosexuální orientace jí v případě návratu do země původu hrozí újma ze strany rodiny a případně také státních orgánů. Stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Krajský soud nijak nevypořádal, že stěžovatelka pochází z muslimské rodiny, což zásadně zhoršuje vnímání její homosexuální orientace. V rozsudku se navíc vůbec nezabýval problematikou přístupu muslimské komunity k otázce homosexuality. Dle stěžovatelky je napadený rozsudek v rozporu s § 3 správního řádu, jelikož dle tvrzení krajského soudu je mezinárodní ochrana výsadou toliko čelních opozičních představitelů a otázkou pozice stěžovatelky (mladé muslimky homosexuální orientace) se nijak nezaobíral. Navrhuje proto zrušení napadeného rozsudku.

[4] Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) nejdříve obecně uvádí, že důvody pro podání kasační stížnosti jsou taxativně vymezeny v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], z důvodu vážných vad správního řízení, pro které mělo být rozhodnutí správního orgánu soudem zrušeno [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], z důvodu zmatečnosti řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], z důvodu nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí nebo vážných procesních vad v řízení před soudem [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], a konečně též z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení [§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.].

[5] Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. není kasační stížnost přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl. Nepřípustnost podle citovaného ustanovení bude založena rovněž v případě, že stěžovatelem uváděné důvody kasační stížnosti se budou zcela míjet s podstatou projednávané věci, např. pokud krajský soud rozhodl o žalobě proti určitému správnímu rozhodnutí, ovšem stěžovatel namítá v kasační stížnosti vady zcela jiného správního rozhodnutí (usnesení NSS ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004-75).

pokračování

[6] V podaném doplnění kasační stížnosti brojí právní zástupce stěžovatelky proti zcela odlišnému rozhodnutí správního orgánu (cituje rozhodnutí ministerstva ze dne 10. 9. 2024, č. j. OAM-1651/ZA-ZA11-K10-2023), které se týká neudělení mezinárodní ochrany. NSS zdůrazňuje, že předmětem nynějšího řízení je posouzení žádosti o povolení k trvalému pobytu. Řízení o této žádosti ministerstvo zastavilo výše citovaným rozhodnutím z důvodu nepředložení dokladu prokazujícího požadovanou znalost českého jazyka dle § 70 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka však v kasační stížnosti ani náznakem nemíří k této otázce a celý text věnuje námitkám ohledně své homosexuální orientace a související možné újmy v případě návratu do země původu. Tyto otázky nicméně vůbec nesouvisejí s nynějším předmětem řízení. NSS doplňuje, že chybně je rovněž označení napadeného rozsudku, jelikož v textu kasační stížnosti je (patrně omylem) uveden rozsudek krajského soudu č. j. 33 A 13/2024-39, a nikoliv č. j. 22 A 13/2024-39 (napadený rozsudek v nynější věci). Již na první pohled je proto zřejmé, že stěžovatelka v kasační stížnosti vůbec nereaguje na argumentaci napadeného rozsudku krajského soudu, a zcela se tak mýlí s předmětem řízení.

[7] Na tuto skutečnost upozornila i žalovaná ve svém vyjádření, v němž velmi přiléhavě připomněla, že otázky zmiňované v doplnění kasační stížnosti, jako je otázka sexuální orientace stěžovatelky, nebyly vůbec řešeny v rámci tohoto řízení před správními orgány, ani v rámci jednání před krajským soudem. S touto výtkou žalované se ztotožňuje i NSS. Ani přes toto výslovné upozornění obsažené ve vyjádření žalované, které bylo mu zasláno dne 5. 5. 2025 na vědomí, stěžovatelčin zástupce kasační stížnost nijak nedoplnil způsobem, který by skutečně reagoval na rozsudek krajského soudu napadený touto kasační stížností a na jemu předcházející správní řízení.

[8] NSS nad rámec výše uvedeného zdůrazňuje že „v kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni.“ (usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). S tím rovněž souvisí povinnost advokáta zodpovědně a pečlivě přistoupit k samotnému sepisování kasační stížnosti přinejmenším s ohledem na označení správního rozsudku krajského soudu a rozhodnutí správního orgánu, které napadá kasační stížností. Rovněž správná identifikace předmětu řízení by měla být pro *právního profesionála* úplným základem.

[9] Z výše uvedených důvodů nezbyvá než uzavřít, že kasační námitky se zcela mýjejí se stěžejními rozhodovacími důvody napadeného rozsudku. V takovém případě se námitkami kasační soud věcně nezabývá (usnesení NSS ze dne 21. 7. 2022, č. j. 8 As 119/2022-19).

[10] NSS proto dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není přípustná, a proto ji odmítl dle § 104 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[11] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek dle § 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních

poplaticích (usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Proto soud stěžovatelce vrací soudní poplatek zaplacený za kasační stížnost ve lhůtě stanovené v souladu s § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně 4. června 2025

Pavel Molek
předseda senátu